

Dumitru Hurubă

SCENARITA

un eseu-fantezie

LIMES

Dumitru Hurubă

Preambul apărut fără rost într-o revistă de cultură

în urmă cu trei săptămâni

în urmă cu cinci săptămâni

în urmă cu patru săptămâni

în urmă cu cinci săptămâni

în urmă cu patru săptămâni

în urmă cu cinci săptămâni

în urmă cu patru săptămâni

în urmă cu cinci săptămâni

în urmă cu patru săptămâni

în urmă cu cinci săptămâni

în urmă cu patru săptămâni

în urmă cu cinci săptămâni

în urmă cu patru săptămâni

în urmă cu cinci săptămâni

în urmă cu patru săptămâni

în urmă cu cinci săptămâni

în urmă cu patru săptămâni

în urmă cu cinci săptămâni

în urmă cu patru săptămâni

în urmă cu cinci săptămâni

în urmă cu patru săptămâni

în urmă cu cinci săptămâni

în urmă cu patru săptămâni

în urmă cu cinci săptămâni

SCENARITA

un eseu-fantezie

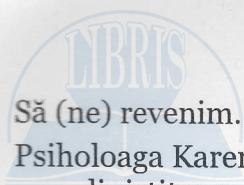
LIMES

2016

Cuprins

Preambul aparent fără rost.....	5
Cumva, despre secolul în care trăim, aproape de Malraux	10
Imperiul Uniunea Europeană	14
„Migrațiunea” modernă a popoarelor.....	18
Despre secolul XXI: religios sau...	23
Plebeia nu trebuie să știe totul	26
Civilizația – responsabilă de maladiile mentale?	29
Scenariu.....	32
Amenințarea politologului Silviu Brucan	35
Rețetă de îndobitoare a populației.....	38
Așadar, să vedem cum stau lucrurile.....	40
Asta ce mai e?	45
După 26 de ani, continuăm cu succes (auto)distrugerea.....	47
Schimbarea în rău a învățământului și educației	50
Prosteasca iubire de glie strămoșească.....	53
Lupta pentru dispariția identității naționale	57
Jos cu patriotismul și cu dragostea de țară!	61
O nouă arteră-autostradă de circulație: <i>Bulevardul corupților</i>	66
Repedea trecere de la socialism la capitalism	68
și nebăgarea de seamă.....	71
Ehe, dacă ar fi avut Moise laptop și Wi-Fi!.....	72
Chestiuni inefabile de statistică	76

Să (ne) revenim.....	82
Psiholoaga Karen Horney nu ne dă semnale liniștitioare	88
Să vorbim puțin și despre cultură/literatură, autori și cărți	93
„Scrieți, băieți, numai scrieți”? – veche! Acum: producție, băieți – marfă!	97
Cu facebook, înainteeeeee, mars!	101
<i>Marele Scenariu și Scenarita</i>	
începuseră să fie pe val.....	106
Lirica actuală? Marfă!	109
Noua civilizație, conformă cu prevederile scenariului.....	114
Nevroticul din marele scenariu.....	120
Cu tristețe, despre umor...	125
Reminiscențe ceaușisto-comuniste într-o fotografie-colaj	130
Pseudofile de jurnal	132
Cum-cum?!? O sută de miliarde de euro datorii externe?	139
Da, da: să nu uităm de <i>Marele Scenariu!</i>	145
Se pare că Dacii n-au fost „cei mai viteji dintre traci... (să vedem ce mai zice Herodot).....	153
Prin lecturi și cultură, am fi devenit mai deștepți și nu e cazul...	158
Hemingwayan vorbind.....	170
În fine...	175
 Bibliografie selectivă	178

Preambul aparent fără rost...

Ce minune ar fi să credem, de la bun început, că noi, oamenii acestui secol și ai pământului din acest colț de lume, suntem personaje dintr-un *Scenariu*? Să simțim și să avem senzația că totul a fost gândit și pritocit de cineva pentru care anumite cuvinte constituie un fel de mini vocabular tabu. Sigur că ele nu sunt interzise (încă) oficial, însă recomandarea neoficială este de a le evita, mai ales în conversații protocolare, dar și în dialogurile fără cine știe ce pretenții, cum ar fi: la piață, la strand, în timpul unei plimbări, la meciul echipei naționale, la o coadă la impozite, după ce a fost distrusă economia socialistă cu aromă de ceaușism etc. Fără pretenția de a le fi epuizat, între altele, a folosi noțiuni precum *națiune*, *patriotism*, *naționalism*, și. a., sau sintagme de genul *ființă națională* (v. și Noica), *identitate națională*, *glie străbună*, *iubire de patrie* etc., înseamnă o anume cantonare într-un vocabular care nu mai exprimă nimic, sunt profund depășite și, ca atare, trebuie scoase cât mai urgent din uz și, treptat, din DEX... Apoi? Întreaga evoluție a vieții în general și a fiecărui în particular, se va desfășura sub auspiciile unei ambiguități perfect gândite cu scopul de a deruta și de a reconstrui noua structură psihică a individului ca bază de plecare pentru aderarea și integrarea sa, chiar cu entuziasm, în marea familie emanată din mariajul dintre UE și *Globalizare*. În realitate va fi vorba despre remodelarea individului, din toate punctele de vedere, în scopul obținerii unei vietăți

LIBRIS

având doar chip de om, dar toate ale lui funcționând pe baza unor *cipuri* considerate, la un moment dat, ereditar-biologice, respectiv când nivelul de cultură generală al populației va atinge nivelul Mării Moarte. Problema ar fi că se naște o întrebare imediată (și logică?): dar poate să existe aşa ceva, adică omul-robot, individul care să răspundă automat la comenzi electronice fără să se mai întrebe, oricum inutil: ce e cu mine? E bine cum gândesc și cum fac? Ce rost mai am eu pe lumea asta? Mai are rost gândirea mea? Pe scurt, ar putea fi câteva întrebări generate și cauzate de *cip*... Pentru că, la nivelul de azi al științei și tehnicii, un asemenea obiect introdus sub scăfărlie e un flecușet de operațiune. Nici măcar, de asemenea logic vorbind, se pare că nu prea ar fi mari inconveniențe. Însă, presupunând că vor exista și cazuri de recalcitranță, respectiv indivizi cu caracter puternic, foarte stăpâni pe ei, care nu vor accepta metamorfoza și nu se vor circumscrive în această nouă existență psihoeconomică, politică, social-administrativă și, ideologic vorbind, fără vreo tangență cu materialismul dialectic și istoric, înseamnă a nu fi conectat la civilizația modern-modernistă care, din start, respinge manifestările oricărei forme de tradiționalism, mai ales de sorginte autohtonă. În acest sens, individul ca identitate, va fi marginalizat, tratat ca atare, doar cu falsă condescendență pentru a nu conștientiza brusc sau brutal realitatea existenței sale, existență care o poate coti, din punct de vedere social și uman spre zona patologicului.

Ca să vezi!

Însă Erich Fromm a clarificat perfect problema în sine astfel: „...există (...) semne foarte perceptibile ale decepției și ale insatisfacției oamenilor în ce privește modul lor de viață; ei fac eforturi să recâștige puțin din individualitatea lor pierdută și din productivitatea lor.”

(p.205). Vai nouă!, ar exclama, biblic, vreun știitor adevărat al Bibliei. Până una-alta, putem deduce, fie și doar din aceste câteva rânduri, că Fromm a sărit colegial în ajutorul lui Malraux hotărând: nu, secolul XXI nu va fi nici religios, nici nu va dispărea, ci va fi secolul nebuniilor și al irresponsabilităților. Minunat! Fiindcă trăim într-o etapă, sau eră?, în care a încerca să fii normal, să vezi lumea cu realism, înseamnă o cale deschisă, presărată cu trandafiri, spre spitalul de psihiatrie și casa de nebuni.

Glumim, nu? Dar, în orice caz, în ce ne privește pe noi, este cât se poate de clar: fără *Fenomenologia spiritului* a lui Hegel! Iar simpla lectură a volumului *Manifestul Partidului Comunist*, lansat pe piață, spre bucuria inconștientă și optimistă a clasei muncitoare, de Marx și Engels, înseamnă „asfaltarea” căii spre pierzanie... Cât despre prezumtiv-nenorocirile cu aromă de fericire supremă, *Teze din aprilie* ale lui Lenin, nici nu mai poate fi vorba. Ne amestecăm mintea cu principiile căruia și cărora au dus, iminent, la anul 1917, la asaltul Palatului de Iarnă din Sankt Petersburg și la ideea urletelor de entuziasm: „*Trăiască și noiembrie, Ziua Marii Revoluții Socialiste din Octombrie!*”, spre buimăcirea totală a celor care încă nu se dumiriseră în legătură nici cu *Calendarul Gregorian*, nici cu cel *Iulian*.

Ca atare, nu!

Așadar, ne aflăm la început de secol XXI, suntem locuitori ai secolului în cauză care, cu responsabilitate deplină, încearcă să fie altceva decât l-a predicționat Malraux. Nichita Stănescu, în momentele sale de evadare de sub imperiul bahic, pretindea – extraordinar! – că *locuiește* în limba română, și-am văzut ce-a ieșit, dar să

ne înțelegem: nu toți locuitorii secolului vor fi batăr urmași demni ai poetului *Necuvintelor*!

Dar, ce spunea, oare, despre acest secol minunat, cu realitățile lui zburătoare, scriitorul și omul politic francez André Malraux (*André Berger*, 1901-1976), într-un dialog cu Max Torrès, publicat în *Hôtes de passage*, în 1975, cu un an înainte de moarte? A, da: ori cu Dumnezeu, ori deloc! Respectiv: *Secolul XXI va fi mistic sau nu va fi deloc*. Nimic mai simplu, adică, ori aşa, ori aşa. Drept că sună cam fatalist previziunea, având în vedere că nivelul de cultură generală al omenirii a crescut foarte mult, spre nivelul Mării Moarte – cum spuneam – dar asta e! Pentru că, în timp ce acumularea de cunoștințe din domeniul biblic, să zicem, a coborât până la nivel de *Google*, sau, în cel mai bun caz, la ideea unui soi de extremism la două capete, acest adevăr lasă loc pentru opțiuni și interpretări socio-politico-administrative din care plebea, tot mai intelligentă, aşa cum am convenit, nu?, trebuie să priceapă un singur lucru: că marii conducători ai statelor se dau de ceasul morții să păstreze pacea, ca să ne poată asigura un trai tot mai dulce, eventual cu gust de miere de salcâm, lapte de capră de import și astfel omenirea să fie salvată dintr-o ambuscadă pusă la cale de forțe ocult-extremiste... Din acest punct de vedere, paradoxal, marile puteri fabrică armament în scopuri pașnice, doar ca să impresioneze cu ceea ce știu ele să facă, după care aruncă produsul în cauză înspre grupările teroriste ca să-i sperie pe teroriștii care se revoltă răspunzând cu mii de urlete și amenințări, cu mii de atacuri și de asasinate victorioase...

Doamne, ce început de secol!

Însă, ar zice Cezar, destul de lămurit și stând cu picioarele în apa Rubiconului:

Cumva, despre secolul în care trăim, aproape de Malraux

Avem voie să credem că spiritul lui Malraux este perfect derutat, fiindcă nu mai știe ce să priceapă din acest ghiveci uman în care toată lumea se războiește cu toată lumea, fie direct, fie indirect, de la copiii de școală veniți parcă pe lume gata dotați cu gena jocurilor agresive și omorurilor între ei, și până la însși importanții în societate, în politică sau administrație, în management sau în *business*, totul e subordonat ideii și ideologiei de „care pe care”. *The rest is silence*, am repeta noi cu înțelepciune hamletiană, însă prințul Danemarcei, constatănd tembelismul secolului nostru, probabil ar fi dat colțul înainte să pronunțe celebra maximă. Așadar, toate realele lumii au devenit atât de la ordinea zilei, ca să nu le spun populare, iar drogurile atât de normal-consumate, încât nici sexul în perioada junioratului și graviditatea din perioada gimnazială nu mai constituie cine știe ce fenomene, ci situații firești într-o societate de consum în care majoritatea relelor și a neajunsurilor sunt paravanate de incestualul generic al *facerii de bine...* O altă normalitate este greu spre imposibil de realizat, fiindcă veacul în care trăim nu a început sub auspicii divine, mai degrabă patronatul spiritual pare a fi fost preluat și gestionat, măcar în parte (vreo 87 % totuși, după estimările vrăjitoarei Omida și migrațiunea

modernă a unor popoare spre Europa), de altă forță a Universului sau, poate mai aproape de adevăr, la ora actuală, spiritualitatea managerială este mixtă, dar, aşa cum se întâmplă de regulă în orice situație de acest fel, respectiv în cazul firmelor cu capital mixt – 51% străin, 49% autohton – străinii cu beneficiile, autohtonii cu arestările și detențiile – certurile se țin lanț, degenerând în scandaluri și, nu o dată, extrapolând și exagerând puțin, guvernatorii sferelor de influență economică și socială, politică și administrativă tereștri „se iau de cap”, la propriu, pe bază de pușcași marini, tancuri, portavioane, rachete *Satan*, *Tomahawk...* Iar dacă se ascute un picuț auzul, nu-i deloc exclus să se audă chiar strigăte isticic-victorioase: „Uraaaa! Vedeti cine suntem și ce putem? Vă mai îcontrați cu noi?” Ceilalți, tabăra opusă, adică, ar trebui să raporteze „făcutul în pantaloni de spaimă”. Însă nu se întâmplă aşa, fiindcă și dinspre acolo se pot desluși aceleași tipete, doar că în altă limbă, sau alte dialecte. Cu realism privind lucrurile, omenirea înaintează victorioasă spre propria dispariție prin autodistrugere atentă,meticuloasă și sistematică, și depinde în mare măsură de cine se află la maneta cutiei universale de viteze și ce interesă are în sensul ideii „cine trebuie să moară, cine trebuie să supraviețuiască, unde, când și cum... O rezolvare mai mult utopică, totuși, fiindcă altcineva, altă forță, malefică sau nu, va trage sforile (și cortina, la gongul de după ultimul act) pentru spectacolul final pus în scenă cu indicații de regie plagiate cu virgule cu tot și fără ghilimele din *Marele Scenariu* către un grup de specialiști absolvenți *Magna Cum Laude* ai cursului de instruire și perfecționare intensivă organizat în secret și având lectori pe Antichrist, Scaraoschi, Belzebut, iar asistenți principali pe Aghiuță și Michiduță, șef de curs fiind, cum altfel?, Marele Maestru de solemnități, managerul general Lucifer, cu masterat și

doctorat la zi, acuzat, după o preașfântă tradiție, de plagiat.

Ce? Plagiat, în lucrarea de licență a lui Lucifer?! E nebunie! Păi, ce, aici e vorba de joacă infantilă? Ne băgăm singuri capul în...? Doamne ferește, să nu mai glumim! Adică, tocmai el, care și-a băgat codoiul, de la Berlin la Bruxelles, pe centura secretă Londra-Moscova și stație facultativă la Washington? Să avem grija că trecerile de pietoni sunt exclusiv pe zebă, altfel...

De aceea, spre dezamăgirea spiritului scriitorului francez, secolul în care trăim nu e nici aşa, nici aşa, ci o combinație, pe alocuri sub formă de amalgam excelent, din care e greu să se aleagă ceva potrivit pentru a-și face loc spre un anume existențialism, dacă e să dăm o raită și pe la spiritul filozofului Sartre... Dimpotrivă, omenirea, parcă printr-o înțelegere tacit-comună – probabil unicul consens, cam fabulos de bine realizat!, se chinuiște să se autodistrugă convergând pe toate căile spre o apocalipsă oricum inevitabilă, doar că aceasta ar fi ceva mai apropiată de materializare. Și apare întrebarea, oarecum retorică: oare Malraux și-o fi imaginat, totuși, mai pe largul ideii, sau în intimitatea lui, ce trebuia să urmeze dacă secolul ar fi fost religios? A bănuit și nu ne-a spus? Și-o fi imaginat că, de fapt, omenirea va trăi într-o harababură politico-administrativă și social-economică fără precedent în care se vor zbate pentru suprematie globală marile puteri: S.U.A., U.E., Rusia, mai apoi și China, Japonia... și mare parte din Asia? Sau, poate cu o urmă de gelozie, îi va fi apărut vedenia unei lumi terestre prin care aveau să fojgăie în zboruri serafice pământenii-îngeri. La ceva l-o fi dus mintea, dar a scăldat-o în ambiguitate, mai ales pentru că Estul Europei nu putea fi scos de sub „aripa imperiului sovietic”, aripă ce părea confectionată dintr-un material incasabil, chiar... veșnic. Numai că, spre deliciul scepticilor și spaima optimiștilor,

către finalul secolului XX, Mihail Gorbaciov, fostul conducător al Uniunii Sovietice și al întregului Imperiu sovietic, „a dat” o pereche de găuri în carapacea din oțel vidia a sistemului socialist, pe care le-a botezat innocent și, aparent inofensiv: *Perestroika* (=Restructurare), și frățiorul ei geamăn, *Glasnost* (=publicitate, transparentă...), care s-au dovedit a fi fatale pentru sistem.